

Νταραβέρια και αντικοινωνικές συμπεριφορές στα Εξάρχεια και στο πάρκο Ναυαρίνου τέλος

Η κατάληψη του πάρκο Ναυαρίνου, ιδιοκτησίας ΤΕΕ, είναι ένας αυτοδιαχειριζόμενος χώρος αντίστασης και αλληλεγγύης. Δημιουργήθηκε πριν από τρία χρόνια (7Μαρτίου 2009) και συνεχίζει να διαμορφώνεται κάθε μέρα. Οι αποφάσεις για τη λειτουργία του, καθώς και ό,τι αφορά τη διαχείριση, χρήση, πολιτικό λόγο, εκδηλώσεις κλπ παίρνονται στην ανοιχτή συνέλευση του πάρκου κάθε Τετάρτη στις 7.30.

Όντας μια κατάληψη ανοιχτού χώρου, αντιμετωπίζει διάφορα ζητήματα, που δεν αποτελούν εξαίρεση από τα προβλήματα της ευρύτερης περιοχής, τόσο των Εξαρχείων, όσο και της μητροπολιτικής Αθήνας.

Οι κυρίαρχες λογικές της ανάθεσης και της κατάναλωσης εμφανίζονται και εδώ. Θαμώνες που έρχονται μόνο για να πιουν τους μπάφους και τις μπύρες τους πετώντας τα σκουπίδια τους όπου βρουν, αδιαφόρωντας ποιος θα τα μαζέψει, που παίζουν δυνατά μουσική (πολλές φορές φωνάζοντας) γράφοντας στα παλιά τους τα παπούτσια τους γείτονες που δεν μπορούν να κοιμηθούν. Αυτή η κατάσταση δημιουργεί πρόσφορο έδαφος για κάθε είδους νταραβετζίδες (που τον τελευταίο χρόνο κάποιοι αναβαθμίστηκαν σε μέλη μαφιόζικων συμμοριών), μιας από τη μια υπάρχει έτοιμη πελατία, από την άλλη οι ίδιοι οι θαμώνες, πολύ εκ των οποίων δεν ξέρουν καν ότι βρίσκονται σε μια κατάληψη, με την αδιαφορία και την επιθυμία τους μόνο να καταναλώσουν και να φύγουν υποθάλπτουν και ενισχύουν τόσο τα νταραβέρια, όσο και αντικοινωνικές συμπεριφορές (τραμπουκισμούς, μικροκλοπές, σεξιστικές συμπεριφορές), που δεν έχουν θέση τόσο σε ένα πολιτικό χώρο, όπως η κατάληψη του πάρκου Ναυαρίνου, όσο και με την ιστορία των Εξαρχείων και των αγώνων που έχουν δοθεί και δίνονται για την ελευθερία, την κοινωνική χειραφέτηση και την αντίσταση στο κυρίαρχο καπιταλιστικό και εξουσιαστικό μοντέλο. Τα ορατά αποτελέσματα της έως τώρα δράσης μας αποδεικνύουν πως και τα φαινόμενα κοινωνικού κανιβαλισμού και οι διάφορες συμμορίες γίνονται λιγότερο προκλητικές όταν συλλογικά αντιστεκόμαστε. Δεν τους αρκεί η εύνοια της ελληνικής αστυνομίας, χρειάζονται και τη δική μας αδιαφορία και υποκριτική ουδετερότητα, καθώς και την καλλιέργεια του φόβου για την αποχώρηση των ενεργών κοινωνικών υποκειμένων από τους κοινόχρηστους χώρους προκειμένου να δράσουν. Πρέπει να γίνει κατανοητό πως στους κοινόχρηστους χώρους διενεργείται σήμερα μία σημαντική μάχη του κοινωνικού πολέμου. Το πρόβλημα μας αφορά όλους και όλοι μαζί κινητοποιούμαστε για να το αντιμετωπίσουμε.

Είναι γνωστό πως οι πιάτσες ναρκωτικών χωροθετούνται από την αστυνομία η οποία επιλέγει κάθε φορά να τις εγκαταστήσει σε συγκεκριμένα σημεία και όχι σε άλλα ή να τις μετακινήσει ανάλογα. Για την πιάτσα στην οδό Μάνης πρέπει να αναφερθούν τα εξής: δημιουργήθηκε λίγους μήνες μετά το Δεκέμβρη του 08 με στόχο την υποβάθμιση της ευρύτερης περιοχής. Συγκεκριμένα, την μετατροπή του μνημείου δολοφονίας του Γρηγορόπουλου από τόπο δημιουργικής – κινηματικής συνάντησης σε πιάτσα, την απαξίωση του πάρκου Ναυαρίνου από παράδειγμα αυτοδιαχείρισης μεγάλης κοινωνικής αποδοχής σε τόπο ναρκοεμπορίου αλλά και την αρνητική επιρροή στην πλατεία Εξαρχείων όπου πραγματοποιούνταν, εκείνη την περίοδο, ένα πετυχημένο πείραμα αποτελεσματικής κοινοτικής αυτοοργάνωσης. Το ότι ο σχεδιασμός αυτός εν μέρει μόνο απέδωσε οφείλεται στην εγρήγορση και την κινητοποίηση αλληλέγγυων συντρόφων.

Αυτούς τους τέσσερις μήνες δράσεων στην περιοχή δεν έλειψε η καλοπροαίρετη ή κακοπροαίρετη κριτική, γι' αυτό υπενθυμίζεται πως όλες οι αποφάσεις μας είναι αποτέλεσμα πολιτικής ζύμωσης της ανοιχτής συνέλευσης που γίνεται στο Πολυτεχνείο, στο κτίριο Γκίνη, κάθε Παρασκευή στις 7μ.μ.

**ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ – ΜΙΚΡΟΦΩΝΙΚΗ
ΣΤΟΝ ΠΕΖΟΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ**

ΣΑΒΒΑΤΟ 17 ΜΑΡΤΙΟΥ 2012 10Μ.Μ.